

gerne til deres Samling ogsaa overordentlig store, og det vil visnok være nødvendigt i den Henseende at træffe særegne Foranstaltninger, for at en saadan Samling, naar den nødvendigvis skal og maa foregaae, kan skee paa en saadan Maade, at Fordeleene paa den ene Side ikke opveies af Manglerne paa den anden Side. Men ved Siden af Alt dette — og dette maa jeg bede de ærede Herrer at lægge nøie Mærke til — stiller det sig dog saaledes, at alle de Udtalelser, vi hidtil have hørt i denne Sag, hvor anbefalende og anerkjendende de end have været for Forslaget, dog stadigt kun ere gaaede ud paa at udtale, at det Forsvar, her tilsigtes, ganske vist kun kan være et Forsvar paa Tid, ja, endog saa kun paa kort Tid; det er ikke et Forsvar, som sætter os istand til at jage Fjenden ud af Landet, naar han først engang er kommen ind, men kun til indtil en vis Tid — og det er endog saa blevet antydet, at det kun skulde være nogle faa Uger — kraftigt at vise et Angreb tilbage, indtil man kunde faae Hjælp, enten ved Alliancer eller ved en Indblanding fra andre Sider, der kom os til Bistand. Men, mine Herrer, antyder nu denne Plan Noget som helst om en saadan Alliance? Have vi nogen Sikkerhed for eller blot nogen Udsigt til en saadan Alliance? Ere vore Betingelser nu saaledes, at vi, naar en saadan Alliance bliver nødvendig, og der skal contraheres — ja, for vare vore Betingelser maaskee anderledes, — at vi da kunne byde den Reciprocitet, som er nødvendig, forat en saadan Alliance kan blive til? Er vor Stilling i det Hele en saadan, at vi have den fuldkomne Frihed og Naadighed over at kunne gribe den Alliance, som for os synes at være den heldigste og maaskee ogsaa vilde være det, saa at vi ere sikke paa, naar det kommer til det Punkt at skulle slutte en saadan Alliance, ogsaa virkelig at kunne det? Ere vi ikke sikke herpaa, mine Herrer, ja, saa minder det os om sørgelige Erfaringer, saa minder det os om, at vi selv have faaet de meest sørgelige Besværelser paa, hvad Haabet om Alliancer og Stolen paa diplomatiske Mellemkomst føre til. Det forekommer mig, at vor egen allernærmeste Historie alvorligt minder os om helst at stole paa sig selv og ikke at bygge et heelt stort og

dyrt System paa Noget, der dog i sine væsentligste og endelige Virkninger og i et af de væsentligste og trangeste Øieblik, Danmark har havt i mange Tider, har vist sig ikke at holde Stik. Derfor kommer endnu den Betragtning, at naar en Allieret skal komme os til Hjælp, saa maae vi ogsaa kunne komme ham til Hjælp, men saa taber den hele meget priste Charakter af vort Forsvarsvæsen sin Betydning; saa bliver det ikke et Forsvarsvæsen, men saa skal den Armee, som er konstrueret ved en deelvis Folkevæbning for at forsvare Landet indenfor dets egne Grændser og aldrig komme udenfor, virke som en Contingentarmee i et andet Land til Fordeel for dette Land. Det er en Fordring, som vi maae erindre vil blive stillet til os med samme Ret som den, vi stille til den Magt, der skal være vor Allierede, og da er det et Spørgsmaal, om man vil synes om en Ordning af den hele Hærplan paa denne Maade, naar dens Virkning kan gaae i en saadan Retning, om vi i saa Fald ikke ville foretrække at have Hærplanen indrettet paa en anden Maade. Det forekommer mig, at det her, naar vi see Sagen saaledes, støtter paa overmaade Meget; men jeg skal ikke gaae videre ind paa denne Tanke. Den er jo allerede bleven omtalt iforgaars, og ved Siden heraf har et æret Medlem her bagved mig (Fallefen) udtalt, at man jo ogsaa havde omtalt, at det maaskee var bedst slet ikke at holde nogen Armee, naar Forsvaret alligevel ikke er tilstrækkeligt, men kun at holde et Gendarmericorps, og denne Tanke blev — om jeg tør sige — temmelig haanligt affærdiget. Jeg skal ikke videre udvilde denne Tanke; jeg skal heller ikke drøfte og videre undersøge, hvad vi i forrige Møde havde paa Dmtale, den store Forskjel og det Svage og Uffe i at spise og drikke og døe i sin Seng, i Sammenligning med en skjøn Heltedød. Ja, mine Herrer, en sliq Følelse af varm Fædrelandskjærlighed, saaledes som den blev udtalt af den ærede Secretair (Zermansen), er skjøn og tiltalende; men, mine Herrer, den er ikke nok, og den er navnlig ikke nok, naar det dreier sig om rene materielle Spørgsmaal, der med tvingende Nødvendighed gjøre sig gjældende. Jeg skal derfor ikke videre gaae ind paa at udvilde den angivne Tanke